

ALEXANDRIA BELLEFLEUR

Elle
&
Darcy

ROMAN

Alexandria Bellefleur

Elle & Darcy

Vertaling Femke de Moor

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020539776
ISBN e-book 9789020539783
ISBN audioboek 9789020539790
NUR 340/285

© 2020 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2020 Alexandria Bellefleur
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Elle & Darcy* door Avon,
een imprint van Harper Collins Publishers, New York

Vertaling Femke de Moor
Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design
Omslagillustratie Mercedes deBellard

www.zomerenkeuning.nl
www.alexandriabellefleur.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Hoofdstuk 1

Een meid kon maar zoveel geschuur aan en Elle Jones had haar limiet bereikt. Door het ontwijken van buggy's voor de spetterende feestdagenetalages van Macy's en het gehaast om op tijd bij het restaurant te komen, was haar gloednieuwe ondergoed omhooggekropen tot het meer als een riem functioneerde dan een boxershort. Ze kon haar lentefrisse wasverzachter bijna proeven.

Het door haar jurk eraan trekken was nutteloos gebleken. Wiebelen had zeker weten geen reet uitgehaald. Net als het terloops tegen een lantaarnpaal aan... heupwiegen? Er was wat heupactie geweest, maar minder *proberen te schuren tegen deze paal om brood op de plank te brengen* en meer *beer in het bos met geniepige jeuk*. Het laatste redmiddel was haar hand onder haar jurk laten glijden, met de onbedoelde consequentie dat het leek alsof ze zichzelf betastte voor de Starbucks. De straten van Seattle hadden gekkere dingen gezien, maar blijkbaar gold dat niet voor de gast die uit het passagiersraam hing van de Prius vol met modderspetters.

Het kwam allemaal doordat ze had gekozen *dit* ondergoed te dragen, *nieuw* ondergoed, *sexier* ondergoed in plaats van wat er in haar ladekast gepropt zat. Niet dat ze verwachtte dat Brendons zus haar ondergoed zou zien, maar wat als de date goed ging?

Wat als? Was dat niet de grote vraag, de sprankel hoop die haar steeds opnieuw en opnieuw – en opnieuw... – liet terugkomen? De vlinders in haar buik waren een troost, elk gefladder verzachtte de steken van al die afwijzingen tot ze zich nauwelijks

kon herinneren hoe het voelde als haar telefoon niet ging. Als de vonk er gewoon niet was.

Eerste-date-zenuwen? Nee, dit gevoel was ‘magie’, als glitter dat door haar aderen stroomde. Misschien zou dit etentje goed gaan. Misschien zou het klikken. Misschien zou er een tweede date en een derde en een vierde komen en – misschien zou dit het zijn, haar laatste eerste date. Boem. Einddoel. Een ‘leven lang’ vlinders.

Vrij van haar wedgie stopte Elle voor het restaurant en ademde diep in. Het zweet verkleurde het poederblauwe katoen van haar jurk toen ze haar handen aan haar rok afveegde, haar handen drogend voordat ze naar de zilveren knop reikte. Ze trok en ... de glazen deur bewoog nauwelijks, ging maar net een centimeter verder open.

Dit restaurant was vier dollartekens duur, wat de vraag opriep: deden rijke mensen zoveel aan lichamelijke arbeid dat ze genoeg spieren hadden om deze deuren open te wrikken? Of waren ze zo gespierd met dank aan de personal trainers en privé Pilates lessen die ze zich konden veroorloven? Elle trok harder. Was er een toegangscode? Een bel waar ze op moest drukken? Moest ze haar creditcard – met zijn weliswaar erbarmelijke limiet – voor de deur zwaaien?

Een hand met perfect gemanicuurde nagels gelakt in de meest saaie lichtroze kleur zwaaide voor haar gezicht door het glas. Ze ging rechtop staan en... O lieve Saturnus. Geen wonder dat deze tent zo populair was, ondanks de prijzen en onmogelijke deuren. Met lange, koperkleurige krullen en nog langere benen was de gastvrouw zo oneerlijk prachtig dat ze op covers van tijdschriften zou kunnen staan, zo knap dat haar ogen er pijn van deden. Natuurlijk hielp het niet dat het glas Elles eigen wat wazige gezicht weerspiegelde. Haar saaie blonde pony was uit elkaar gevallen en haar eyeliner was uitgesmeerd rond haar ogen,

waardoor het er minder uitzag als een sexy smokey eyes look en meer als een zweterige wasbeer. Hoe bedoel je een klap voor je zelfvertrouwen.

‘Je moet duwen.’ De bruine ogen van de gastvrouw schoten naar de deurknop.

Elle duwde met haar hand tegen het glas. Zo licht als een veertje schoof de deur open alsof hij door boter gleeed. Ondanks de koele novemberlucht prikkelden haar wangen van de warmte. Lekker. In ieder geval was haar blunder alleen opgemerkt door zichzelf en de gastvrouw en niet door Brendons zus. Dat zou een eerste indruk zijn waar je maar moeilijk vanaf kon komen.

‘Bedankt. Ze zouden moeten overwegen een bord op te hangen. Of, weet je, geen deurknop aan de kant van de deur waartegen je moet duwen.’ Ze lachte en... Oké, het was niet ‘grappig’, maar de gastvrouw had aardig kunnen zijn en had kunnen doen alsof. Elle vroeg niet eens om een enthousiast gegriemel, alleen maar een klein lachje dat beleefd was omdat Elle echt een punt had.

Maar nee. De gastvrouw schonk haar een strakke glimlach, haar ogen scanden Elles gezicht voordat ze op haar telefoon keek en zuchtte.

Tot nu toe was de service onder de maat.

In plaats van het lot nog verder te tarten en zichzelf nog belachelijker te laten overkomen tegenover de prachtige gastvrouw die liever met haar telefoon bezig was dan haar werk doen, keek Elle het restaurant in op zoek naar iemand die familie van Brendon kon zijn.

Hij had niet veel over zijn zus gezegd. Nadat hij had gehoord hoe Elle de perikelen van het daten als een vrouw, maar ook nog een vrouw die van andere vrouwen hield, had besproken, had Brendon een schattige blik met grote puppyogen van opwindning gekregen en gezegd: *Je bent lesbisch? Mijn zus Darcy ook.* Bisek-

sueel, maar ja, Elle was een en al oor. Hij had scheef geglimlacht, zijn kuiltjes waren dieper geworden terwijl zijn ogen begonnen te glimmen van ondeugd. *Weet je wat? Ik denk dat jullie het echt heel goed met elkaar zouden kunnen vinden.*

En wie was zij om nee te zeggen als ze tegen Margot gezeurd had over haar slechte geluk in de liefde? Nee zeggen zou stom geweest zijn.

Het enige wat Brendon haar had verteld was dat Darcy haar om zeven uur in de Wild Ginger zou zien, en dat hij voor de reservering zou zorgen. Misschien wachtte ze bij de bar. Er zat een kleine blondine een pink martini te drinken en met de barman te kletsen. Dat zou haar kunnen zijn, maar Brendon was lang en had brede schouders. Misschien was het de...

‘Pardon.’

Ze draaide zich om en keek naar de gastvrouw die niet langer naar haar telefoon staarde maar in plaats daarvan naar Elle keek, en verwachtingsvol haar wenkbrauwen optrok. ‘Uh-huh?’

God, knappe mensen maakten dat ze zich dom voelde.

De gastvrouw schraapte haar keel. ‘Heb je met iemand afgesproken?’

In ieder geval zou ze nu niet heel ongemakkelijk elke eenzame vrouw in de tent hoeven aanspreken. ‘Ja, dat klopt. De achternaam van de reservering zou Lowell moeten zijn.’

Jaloersmakende volle lippen werden getuit terwijl de vrouw met haar ogen kneep. ‘Elle?’

Wacht even. ‘Nee, Darcy. Tenzij Brendon mijn naam heeft gebruikt voor de reservering? Met haar achternaam? Dat is een beetje overmoedig, maar goed.’ Ze grinnikte. ‘Ik heb genoeg eerste dates gehad en heb er niet één gehad die zo goed ging, als je snapt wat ik bedoel.’

‘Nee, ik bedoel dat jij Elle bent,’ sprak de gastvrouw langzaam. ‘Ik ben Darcy.’

Elles hart maakte een sprongetje. ‘Darcy... ben jij? Jij bent Darcy?’ Dus... niet de gastvrouw.

Ze knikte.

Natuurlijk was dit Brendons zus. Dit was echt iets voor Elle en nu ze dat wist, was de gelijkenis behoorlijk duidelijk. Ze waren allebei lang en tener en oneerlijk aantrekkelijk. Toegegeven, Brendons haar was donkerder, maar het was duidelijk rood en ze hadden allebei sproeten. Zoveel sproeten dat het leek alsof Darcy’s huid een perzikkleurige hemel was met lichtbruine sterren die erom smeekten in kaart gebracht te worden, en verbonden te worden als sterrenbeelden. Ze liepen over haar kaak en bespikkelden haar keel, verdwenen onder de kraag van haar groene jurk, waardoor Elles levendige fantasie geprikkeld werd.

Haar tenen krulden en haar gezicht bloosde toen Darcy’s ogen naar beneden gleden en haar eigen schaamteloze bestudering volgden. Ze hield een grijns in. Misschien was het toch maar goed dat ze dit ondergoed aan had getrokken.

‘Je bent te laat.’

Oef. Of niet. ‘Dat klopt en het spijt me echt heel erg. Maar er was...’

Darcy stak een hand op, waardoor Elle gedwongen werd haar excuses in te slikken. ‘Het is al goed. Ik heb een lange dag gehad en ik heb mijn rekening al bij de bar betaald.’ Ze wees over Elles schouder naar de deur. ‘Ik wilde net een Lyft bestellen.’

‘Wat? Nee.’ Ja, ze was te laat, een paar minuten maar. Oké, vijftien minuten, maar dat was niet haar schuld. ‘Het spijt me echt. Ik wilde je appen, maar mijn telefoon was leeg en het was alsof er een rolschaatswedstrijd voor moeders bij Macy’s werd gehouden. En ik zal je zeggen: die vrouwen met hun buggy’s zijn gemeen als er uitverkoop is. Gemeen! Ik zweer het, je zou denken dat het Black Friday was. Kun je geloven dat ze nu al kerstversiering hebben hangen? Ik heb nog steeds spinnenwebben en Jon Bone

Jovi in mijn appartement hangen.’ Haar gezicht werd rood door Darcy’s verwarde frons. ‘Hij is, eh, mijn appartementskelet. We dachten dat het grappig zou zijn. Want... nou ja.’ Ze trok haar schouders op en schonk Darcy haar meest hartelijke glimlach. ‘Ik heb naar vandaag uitgekeken sinds je broer vertelde dat hij dacht dat we het goed zouden kunnen vinden. Laat me nog één drankje voor je bestellen?’

Ze hield haar adem in terwijl Darcy erover nadacht, haar vingers tegen het plekje tussen haar wenkbrouwen gedrukt alsof ze hoofdpijn wilde vermijden.

Na een ondraaglijk moment van stilte waarin Elle haar best deed niet te wriemelen, liet Darcy haar hand vallen en schonk haar een lichte glimlach. ‘Eén drankje.’

Nog een keer met gevoel. Elle beet op haar wang en glimlachte. Je kunt niet kieskeurig zijn. Behalve het gebrek aan enthousiasme was dit goed. Veelbelovend. Er was nog een kans om dit goed te maken. Ze kon dit doen. Ze kon dit echt herstellen.

Darcy’s schoenen, hooggehakte pumps met rode zool, klikklakten met elke perfect afgemeten pas door het restaurant. Elle volgde terwijl ze haar pony opschudde met haar vingers, snel en onopvallend. Haar eerste indruk was misschien tegengevallen, maar dat betekende dat het alleen maar beter kon worden.

‘Wat drink je?’ Elle plukte het drankmenu van de tafel en... O lieve Saturnus. Haar portemonnee krulde zich op in een foetshouding.

‘De François Carillon Chardonnay.’ Darcy hield een ober aan door met haar hand te zwaaien.

De François... Elle bracht het menu dichterbij haar gezicht en stikte bijna. Zesenvijftig dollar voor een glás wijn? Dat kon niet juist zijn. Dat moest een typefout zijn, een niet goed geplaatste decimaal, misschien kwam het door het kaarslicht dat op het gouden lettertype weerkaatste. Ze keek nog een keer om

ervoor te zorgen dat ze de prijs van het glas niet verwisseld had met de prijs van een fles, misschien een kist, maar... nee.

‘Wat kan ik voor u inschenken?’ vroeg de ober en toen Darcy haar bestelling had doorgegeven, draaide hij zich naar Elle. ‘En voor u, mevrouw?’

‘Eh.’ Ze bekeek de pagina en worstelde om niet ineen te krimpen. Deed deze tent niet aan happy hour? Of verdomme blijdschap? Je huur betalen? Verdorie, haar huur. Die moest ze maandag betalen. ‘De Domaine De Pellehaut Merlot Blend?’

Ze had niet alleen de uitspraak verkracht, ze háátte Merlot ook nog eens. Maar negen dollar was aanvaardbaarder dan zesenvijftig.

De ober knikte en verdween.

Red deze date. Een schijnbaar makkelijk doel, maar al haar geweldige, sprankelende gevatte opmerkingen bleven in haar keel hangen alsof ze kauwgom had doorgeslikt toen Darcy gewoon naar haar staarde. Het kaarslicht veranderde Darcy’s lichtbruine ogen in butterscotch en toen Darcy op haar telefoon keek, danste het licht op de donkerste, dikste wimpers die Elle ooit had gezien en...

‘Wat voor mascara gebruik je?’ flapte Elle eruit.

Darcy draaide haar telefoon om met het scherm naar beneden en keek op, haar wenkbrauwen gefronst terwijl ze naar Elle keek. ‘Mijn mascara? YSL.’

‘Ze zijn heel mooi. Je ogen, bedoel ik.’

Het bovenste gedeelte van Darcy’s wangen werd verleidelijk roze. ‘Dank je?’

Elle beet op haar lip en veegde het servet op haar schoot glad en smoorde de glimlach doordat ze Darcy verrast had. Alleen toen er niet langer het gevaar was dat ze zou stralen als een idioot keek ze op en... was Darcy opnieuw aan het staren, alleen deze keer was er iets meer dan alleen beleefde interesse in haar blik te zien.

Een moment lang kon Elle niet ademen. Het enige wat ze kon doen was kijken hoe Darcy erger ging blozen, haar roze wangen werden nu rood.

De zachte zuil van Darcy's kin schokte doordat ze slikte. Haar tong kwam naar buiten om aan haar volle onderlip te likken, waardoor Elles aandacht naar een halvemaanvormige sproet op haar lip werd getrokken en lieve god, ze had nog niet eens wat gedronken en ze was nu al duizelig, maar dat kon ook liggen aan het feit dat haar longen weigerden mee te werken.

Magnetisch. Elle kon niet wegstaren, want dit voelde als champagnebubbel op haar tong, de eerste sprong in het water op een bloedhete dag, dat moment precies voordat de bas dropt in een geweldig nummer. Vonken, chemie, wat het ook was, dit was de 'het is er of het is er niet'-connectie die ze achterna had gezeten.

Voordat ze haar stem kon vinden, was de ober weer terug met een dienblad in zijn hand. Eerst vulde hij Darcy's glas uit een kleine karaf en goot toen een scheut rood in die van Elle. Hij wachtte en schraapte zachtjes zijn keel.

Moest ze er echt... aan ruiken? Proeven? En wat zeggen? God, vorige week nog hadden zij en Margot een doos Franzia rosé opgedronken. Ze had de laatste druppels uit de wijnzak geslurpt terwijl Margot in de zak kneep. Elles smaak was niet precies veeleisend te noemen.

Ze snoof even, nam een slok en neuriede bedachtzaam. Bah. 'Ja. Dat is duidelijk Merlot. Bedankt.'

De lippen van de ober trilden terwijl hij haar glas vulde met de rest van de wijn. 'Ik kom zo terug om uw bestelling op te nemen.'

Elle stopte haar haar achter haar oor en bleef met haar vinger in haar oorbel haken. Darcy's bloos was grotendeels verdwenen, maar ze nam een grote slok van haar wijn en keek overal naar behalve naar Elle. Dat was prima; Darcy zou niet op die manier reageren als het moment haar niet geraakt had.

‘Brendon zei dat je werkt in de... verzekeringen? Klopt dat?’
Darcy slikte en hield haar kin omlaag. ‘Ik ben actuaris.’

‘Dat klinkt... interessant?’

Darcy grinnikte werkelijk. ‘Ik weet het, het klinkt verbazingwekkend saai, of niet soms?’

Elle grijnsde en leunde achterover in haar stoel. ‘Ik weet niet eens zeker of ik wel weet wat een actuaris doet.’

‘Ik help om juiste en eerlijke prijzen voor verzekeringspremies te bepalen door variabelen en trends in historische data te analyseren. Het is grotendeels wiskunde.’ Darcy haalde haar schouders op en zette haar wijnglas op de tafel. ‘Ik vind het leuk.’

Het woord wiskunde gaf Elle een gewelddadige terugblik naar haar studie. Wiskunde was niet iets waar ze opgewonden van werd, zelfs al was ze er redelijk goed in. Maar als Darcy de avond door wilde brengen met het discussiëren over inflatieverschillen en limieten, zou Elle het niet erg vinden om te luisteren naar het prettige ritme van Darcy’s stem.

‘Dat is wat belangrijk is.’ Elle sloeg haar benen onder de tafel over elkaar, waardoor ze even langs Darcy’s enkel wreef. ‘Het leven is te kort om iets te doen wat je niet leuk vindt. Het is het beste van twee werelden als je iets doet wat je leuk vindt en er ook nog de rekeningen mee kunt betalen.’

Darcy glimlachte en er verscheen een klein kuiltje naast haar mond als een tussenspel met die speciale sproet. ‘Wat doe jij?’

‘O, heeft Brendon dat niet gezegd?’ Ondanks dat hij het brein achter een datingapp was, miste Brendon duidelijk een paar kritische punten voor het koppelen. ‘Ik ben een astroloog. Margo – dat is mijn huisgenoot – en ik, we zijn de stemmen van Oh My Stars.’

Darcy hield haar hoofd scheef en koperen krullen vielen over haar schouder.

‘Je weet wel, het horoscoopaccount op Twitter en Instagram?’

Er komt ook over een halfjaar een boek van ons uit.’

Darcy schudde haar hoofd. ‘Ik doe niet echt aan Twitter. Of Instagram. Of social media om eerlijk te zijn.’

Wie deed er nou niet aan social media? Wegblijven van Facebook was één ding, dat was geïnfilterd door oudere familieleden, maar Twitter? Instagram?

‘Nou, we tweeten advies afgewisseld met af en toe een meme en een grapje. De app One True Pairing wil dat we meewerken aan het toevoegen van een geboortehoroscoop aan het koppelsysteem. Het zou gebruikers toestaan om de overeenstemming te evalueren, niet alleen gebaseerd op de grappige elementen waar OTP om bekendstaat, zoals hun persoonlijkheidstesten in de stijl van BuzzFeed en favoriete *ships* en wat nog meer, maar ook de meest belangrijke standen van planeten tijdens je geboorte.’ Ze wees naar Darcy’s telefoon. ‘Als ik je telefoon mag lenen, kan ik snel je horoscoop tevoorschijn toveren. Het enige wat ik nodig heb is je geboortedatum, tijdstip en locatie van je geboorte.’

Darcy’s lippen trilden. ‘Dat hoeft niet.’

‘Weet je niet hoe laat je bent geboren? Want de meeste planeten bewegen zo langzaam dat... Nou, ik kan je niet vertellen wat je ascendant of je huizen zijn, en je maan zou waarschijnlijk lastig zijn, maar we kunnen nog steeds een aantal factoren bekijken.’ Tenzij... O verdorie, was ze te ver gegaan? Elle was zo gewend om lezingen te doen, niet alleen als werk, maar ook het analyseren van geboortehoroscopen van vrienden en familie, dat ernaar vragen tweede natuur was geworden. ‘Als dat te persoonlijk is, begrijp ik dat helemaal.’

Darcy pakte haar glas bij de steel en draaide haar wijn rond. ‘Sorry, ik geloof niet in die dingen.’

Elle fronste. ‘Dingen?’

Darcy’s tanden beten in haar onderlip en ze zag eruit alsof ze probeerde niet te lachen. ‘De veronderstelde link tussen astro-

nomische fenomenen en menselijk gedrag. De schuld geven aan de stand van de planeten voor de manier waarop je je gedraagt lijkt een uitvlucht.'

Ze had dit argument eerder gehoord. 'Het is niet dat je de schuld moet geven aan de planeten vanwege je gedrag; het gaat om het begrijpen van jezelf en bewust worden waarom je misschien vatbaar bent voor bepaald gedrag en bepaalde patronen. Wat mensen met die kennis doen, is aan hen.'

Darcy nam een klein slokje van haar wijn en zette haar glas neer. 'Laten we instemmen dat we het niet met elkaar eens zijn.'

Elle beet op haar wang. Dat was prima. Zij geloofde erin en haar vijfhonderdduizend Twittervolgers ook.

Het was wel een beetje jammer dat zij en Darcy niet dezelfde mening deelden, maar het was één onderwerp. Toegegeven, het was een onderwerp dat haar nauw aan het hart lag, maar het was niet alsof ze aan andere uiteindes van het politieke spectrum stonden. Ze zou niet doorduwen... niet op de eerste date. 'In ieder geval zijn Margot en ik heel erg opgewonden om deel uit te mogen maken van, hopelijk, het helpen van mensen bij het vinden van hun soulmate.'

Darcy grinnikte en niet op die manier van *Ik ben het met je eens of God, je bent zo grappig*. Het was een spottend gegrinnik, minzaam als het gecombineerd werd met het rollen van haar ogen. 'Je klinkt als mijn broer.'

'Is dat iets slechts?'

'Het is een romantische gedachte.' Darcy liet haar blik zakken, haar gezichtsuitdrukking was gesloten.

Elle fronste. 'En dat is iets slechts?'

'Het is gek. Soulmates. Je enige echte liefde.' Darcy schudde haar hoofd alsof het iets raars was.

De vlinders hielden op met fladderen. Elles binnenste verzuurde, hoewel dat ook aan de wijn kon liggen. Wat deed Darcy

in godsnaam op deze date als ze niet op zoek was naar de liefde, laat staan de kans op liefde?

‘Ik vind het mooi,’ beargumenteerde Elle. ‘Als je niet in de liefde gelooft, wat is er dan nog om in te geloven?’

Darcy’s tong stak tegen de binnenkant van haar wang. ‘Leuk in theorie, maar een beetje dromerig, vind je niet?’

Was dat een rotopmerking én een kwinkslag vanwege haar werk? ‘Ik ben liever dromerig dan afgestompt.’

Ze reikte naar haar wijn, maar Elles vingers gleden langs de steel, haar grip gleed weg. Het glas wankelde, zwaaide naar achteren en viel naar voren. Haar maag draaide zich om in een imitatie van de beweging. In slow motion klotste de rode wijn over de rand van het glas terwijl het hele ding omviel, waardoor Merlot het linnen tafelkleed doorweekte en over de tafel spetterde, op Darcy’s jurk.

‘O, fuck.’ Elle zocht naar een servet en stond op, haar knieën stootten tegen de tafel en...

Zesenvijftig dollar aan wijn viel om, precies in Darcy’s schoot.

Elle bevroor, het witte, stoffen servet klaar om... wat? Te depen? Fuck, ze kon het beter in overgave omhooghouden.

‘Het spijt me zo.’ Hitte kroop langs haar keel omhoog waardoor ze het ongemakkelijk warm kreeg.

‘Het is... Het is niet erg.’ Darcy schoof haar stoel naar achteren, de poten piepten langs het hout. De wijn die niet in haar jurk was getrokken, druppelde langs haar benen toen ze opstond. ‘Pardon.’

Darcy schuifelde het restaurant verder in, waar een bord hing dat naar de toiletten wees.

Elles hartslag bonkte in haar keel en haar ogen werden nat toen ze de nu lege glazen rechtop zette. Fuck haar leven. Het was niet haar bedoeling dat dit gebeurde. Ze was normaal gesproken niet onhandig, helemaal niet, maar door Darcy had ze zich verdedigend opgesteld.

Astrologie was één ding – toegegeven iets heel belangrijks – maar niet geloven in de liefde? Hoe was ze in godsnaam familie van de schattige Brendon, bedenker van OTP? Brendon die maar doorkletste over Harry Potter en met zijn handen sprak en van *May The 4th Be With You* een officiële bedrijfsfeestdag had gemaakt. Brendon die, tijdens haar twee persoonlijke vergaderingen met OTP Inc., met diverse lunches en ontelbare privéberichten meer verve voor het leven in zijn pink had getoond dan Darcy in haar hele, toegegeven prachtige, lijf had zitten. Elle had vonken gevoeld, dat was absoluut waar, maar Darcy ook? Blijkbaar niet als ze zo makkelijk het idee van ware liefde belachelijk kon maken.

Elle stak haar hand in de lucht en riep de ober.

Hij fronste naar de tafel. ‘Laat me iets halen om dit schoon te maken.’

‘Nou... kunt u... Ik ben klaar om te vertrekken.’ Ze gaf hem haar creditcard en dwong haar vingers deze los te laten toen hij aan het plastic trok.

Een swipe van haar Visa later kwam hij terug en gaf haar het bonnetje dat om haar kaart heen gevouwen zat. Goed. Ze wilde nu toch niet naar de rekening kijken. ‘Nog een fijne avond.’

Fijne avond, haar reet. Dat schip was allang vertrokken en gezonken en was nu een wrak op de bodem van de oceaan.

Tijd om haar afgang te beperken. Zodra Darcy terugkwam, zou Elle weggaan.

Ze sloeg haar benen over elkaar heen en probeerde de druk in haar blaas te negeren. Waarom duurde het zo lang? Misschien kon ze eerst naar het toilet gaan. Als ze Darcy dan tegenkwam, kon ze haar gedag zeggen voordat ze nog meer schade aan kon richten. Letterlijk. Twee vliegen in één klap.

Elle stond op en gooide haar servet op de tafel voordat ze naar het toilet liep.

‘...wilde niet eens op deze date gaan en nu is mijn jurk verpest, Annie.’

Darcy stond aan het eind van de gang, haar rug naar Elle. Met haar telefoon tegen haar oor gedrukt ijsbeerde ze langzaam voor de deur van het vrouwentoilet, een spichtige hak perfect voor de andere voet gezet, alsof ze op een evenwichtsbalk liep terwijl ze haar telefoon tegen haar oor hield.

Elles benen verstijfden, zaten vast in de evolutionaire stomme keuze tussen vluchten of vechten. Verstijven.

Darcy lachte droog. ‘Ik zie niet hoe dat relevant is, maar ja, ze is knap. Ik weet zeker dat ze heel leuk is ook. Maar ze is ook een puinhoop.’

Het enige wat ze wilde doen was plassen, maar Darcy stond daar, precies voor het toilet, de gang te blokkeren en haar te beledigen tegenover die Annie.

‘Wat ik tegen Brendon ga zeggen?’ vroeg Darcy. ‘De waarheid, dat we totale tegenpolen zijn. En ik ben deze keer duidelijk. Dit was de laatste date die hij ooit voor me heeft geregeld.’

Elle drukte haar lippen op elkaar en slikte langs de brok in haar keel.

Bij nader inzien kon ze het ophouden.

De lucht in het appartement was plakkerig door de vochtigheid en rook zoet naar kamperfoelie. Dunne walmen stoom dreven van onder de badkamerdeur en vulden de hal terwijl de raspende stem van Stevie Nicks door de woonkamer galmde.

Elle draaide het slot om en viel op haar knieën naast waar Jon Bone Jovi hing aan een vislijn met dubbele knoop aan een punaise in de gipsplaat. Ze kroop door de kamer en viel met haar gezicht naar beneden kreunend op de bank. De blauwe deken

die over de kussens was gedrapeerd rook vaag naar patchoeli en de kleine gouden munten die aan de franjes hingen, waren koel tegen haar huid terwijl ze zich dieper ingroef en haar neus in de geliefde stof wreef. Oost west, thuis best.

De geur van kamperfoelie werd sterker en penetranter toen de ventilatie uitging, de badkamerdeur openging en de stoom eruit stroomde als zoete rook terwijl de muziek halverwege een refrein stopte.

Margot kwam de woonkamer in gewandeld, haar badjas met luipaardprint om haar middel geslagen en een handdoek om haar haar gewikkeld. Haar voetstappen haperden, haar donkerbruine ogen werden groot achter haar dikke, zwart omrande bril. Haar mond ging open voordat ze stilstond en ze zoog haar onderlip tussen haar tanden. ‘Hoe is het gegaan?’

‘Ken je de openbare wc’s bij de markt?’ Elle schopte haar schoenen door de kamer en huiverde toen ze een donkere streep achterlieten op de plint bij de keukentafel slash het Oh My Stars-hoofdkwartier. Oeps.

‘Die ene met de deuren die zo laag zijn dat je ongemakkelijk oogcontact maakt met degene in het hokje naast je?’ Margot liep door de kamer en ging naast haar op haar hurken zitten.

Elle knikte. ‘Ik ben er mijn ondergoed kwijtgeraakt.’

Margots pikzwarte wenkbrauwen schoten naar haar haargrens en verdwenen onder de handdoek. ‘Leg uit, want mijn gedachten worden nu losbandig.’

‘Gadver, nee. Ik moest plassen.’ Haar ondergoed – die onpraktische, maar mooie boxers – waren een onfortuinlijk slachtoffer geworden die de vieze vloer hadden geraakt toen ze op haar hurken ging zitten. ‘Mijn ondergoed gleed naar beneden en belandde in een kleverige,’ ze trok haar neus op, ‘plas.’

Ze kon daar niet van terugkomen, de herinnering dat ze langs haar enkels waren gegleden op de tegels die moeilijk schoon te vegen waren.

Margots gezicht betrok van walging. ‘Het paar dat je net had gekocht? Met die kleine strikjes aan de zijkant?’

‘Ja.’

‘Die waren schattig.’

‘Blijkbaar niet voorbestemd, geloof ik.’ Elle snoof hard en duwde haar tenen in het hoogpolige tapijt. ‘Ze schuurden toch als een gek.’

Margots mond ging open om daarna weer dicht te gaan, haar lippen tussen haar tanden geklemd. Ze schraapte haar keel. ‘Ik krijg het idee dat je date niet heel goed is gegaan?’

Een zwakke, waterige lach klonk tussen Elles lippen door, maar ze ging niet huilen. Echt niet. No way. Darcy Lowell verdiende haar tranen niet. ‘Wat gaf jou dat idee?’

Zonder iets te zeggen pakte Margot haar hand en reeg haar vingers door die van haar en kneep tot de pijn in Elles gewrichten de druk in haar borst overheerste.

‘Ik heb nog nooit iemand zo mooi en toch zo neerbuigend in mijn leven ontmoet.’ Elle slikte voordat haar stem iets zieligs deed als kraken. ‘Het ergste was, dat ik zou zweren dat we... iets hadden. Ik voelde een vonk, weet je wel?’ Ze zuchtte en liet haar schouders zakken. ‘Niet dat het wat uitmaakt. Ik maakte geen kans, ongeacht de chemie.’

Er waren tegenpolen en er waren ‘tegenpolen’. Darcy geloofde niet in astrologie en soulmates en... wat was het dat ze haar genoemd had? Een puinhoop? Knap, ja, maar toch een puinhoop. En leuk. Dat gedeelte kon ze niet vergeten.

Dit is leuk, maar...

Je bent zo leuk, Elle, maar...

Ik heb het leuk gehad met je, maar...

Als Elle een dollar had gekregen voor elke keer als iemand het woord ‘leuk’ had gebruikt om haar af te wijzen, dan zou ze... nee, het zou nog steeds klote zijn ongeacht hoeveel dollars ze had.

Niet dat er per definitie iets mis was met leuk zijn – Elle wilde leuk zijn. Maar om teruggebracht te worden naar een leuke tijd was iets anders.

Kon ze niet leuk én meer zijn? Zou een relatie dat kunnen zijn? Het zou toch wat uit moeten maken?

Margot klikte haar tong tegen haar tanden. ‘Fuck haar dan. Het is haar verlies, schat.’

‘Dat zeg je altijd.’

‘Ik meen het altijd.’

Elle grinnikte. Túúrlijk. Margot kon maar zo vaak dat excuus gebruiken voordat het niets meer betekende. Vanavond klonk het leeg.

‘Weet je wat jij nodig hebt?’ gromde Margot zachtjes terwijl ze op haar knieën rolde en opstond en het groene pluizen tapijt van haar blote huid af plukte. ‘Tequila.’

Margot maakte de beste margarita’s, zure tequila-perfectie met een vrolijke zouten rand in de kleuren van de regenboog. Hoe graag Elle ook ja wilde zeggen, ze kon dat niet. ‘Ik moet morgen vroeg op. Morgen ontbijten met mijn moeder, weet je nog?’

Het was zonder kater al moeilijk genoeg om achterlijk vroeg op te staan en zichzelf naar de Eastside te slepen voor hun maandelijks moeder-dochterontbijt.

Margots lippen vertrokken. ‘Ik gok zo dat je haar nog steeds niet hebt verteld over de deal met OTP?’

Elle pakte de kom met ontbijtgranen die ze vanochtend op tafel had laten staan en begon de mini-marshmallows te scheiden van de saaie stukjes en legde ze in groepjes van regenbogen, manen en ballonnen. Ze haalde haar schouders op en ontweek Margots haviksblik.

‘Elle.’ Margot tuitte haar lippen.

Elle goot een handvol regenboogmarshmallows in haar mond en kauwde. ‘De timing was nog niet juist.’

‘Ik weet dat de aankondiging van de boekendeal niet ging zoals je hoopte, maar dat betekent niet dat je familie hier niet opgewonden over is.’ Margots grijns was bijna overtuigend, maar die bereikte net haar ogen niet. ‘Kom op. Deze deal is groot. Als je familie dat niet kan zien...’

Margot had gelijk dat de deal met OTP, de coolste datingapp ooit – voor nerds, door nerds – een groot ding was. Het passieproject waar Margot en Elle jaren keihard aan hadden gewerkt naast hun andere dingen, zou nu een fulltime onderneming worden.

Elle zou uit elkaar moeten barsten om aan iedereen die maar wilde luisteren het goede nieuws te vertellen, maar als de geschiedenis voor zichzelf sprak, zou het aan mam vertellen twee kanten op kunnen gaan. Ze zou of een miljoen vragen hebben over wat OTP precies was en of Elle haar contract liet doorlezen door een betroubaar persoon en wist ze zeker dat ze niet gewoon een leuke, ‘normale’ baan met een vast salaris en pensioenuitkering wilde? Of ze zou vriendelijk glimlachen, haar blik wazig zodra Elle de woorden ‘datingapp’ en ‘astrologisch verenigbaar’ zei. Dan zou mam reageren met: *Dat is leuk, Elle.*

Ze had het voor elkaar gekregen een *Dat is echt heel mooi, lieverd* te krijgen toen ze haar familie vertelde over haar boekdeal. Alleen had Jane, haar oudere zus, daarna haar eigen blijе nieuws gedeeld dat zij en haar man, na een jaar IVF, in verwachting waren van een tweeling. Duidelijk belangrijker dan Elles nieuws, maar ze wist zeker dat haar familie haar boek was vergeten in de chaos na Janes aankondiging.

Haar leven bestond uit op de tweede plaats staan naast alles wat haar oudere broer en zussen hadden bereikt, maar dat betekende niet dat ze zin had om te lijden na nog een sprankje hoop dat haar familie eindelijk interesse in haar leven zou tonen naast het beleefd tolereren van haar ‘eigenaardigheden’.

Ik weet zeker dat ze heel leuk is. Ze is ook een puinhoop.

Niet alleen haar familie.

Lekker boeiend dat Elle haar advies van de sterren kreeg in plaats van de zelfhulpsectie. Traditioneel was saai, maar waarom was het onmogelijk om iemand te vinden die hield van dezelfde dingen als zij?

Margot zwaaide met haar hand voor Elles gezicht. 'Aarde aan Elle.'

Elle dwong zichzelf te glimlachen. 'Sorry. Ik heb gewoon een rotavond gehad. Daardoor kwamen er wat minder leuke gevoelens naar boven.'

'Kop op, schat.' Margot pikte een van Elles marshmallowballonnen. 'Vergeet Brendons zus. Ze was niet juist voor je dus schud het van je af. Volgende keer beter, goed?'

Elle opende haar mond maar zodra haar lippen van elkaar gingen vertroebelde een nat, wazig laagje haar ogen. Ze moest slikken voordat ze kon spreken. 'Hoeveel meer volgende keren moeten er zijn, Mar? Hoeveel meer eerste dates moet ik hebben? Hoe vaak moet ik nog hopen? Ik weet dat ik niet... op moet geven, maar is het raar dat ik soort van... pauze wil nemen?'

Margots ogen werden groot, waarschijnlijk omdat Elle de optimist van de twee was. Ze was een paar keer 'dromer' genoemd en lekker boeiend dat men dacht dat ze naïef optimistisch was, maar... misschien wás ze gestoord. Misschien was het beter om alleen te dansen.

'Ik denk... Ik denk dat je moet doen wat goed voelt.' Margot knikte besluitend. 'Als je je opgebrand voelt en je een pauze wilt nemen van het hele daten? Dan zou ik zeggen, ga ervoor. Je perfecte persoon is daar ergens buiten, compleet onwetend dat hun droommeisje op de vloer van haar appartement zit te kauwen op Lucky Charms, zonder onderbroek aan. Ze kunnen wachten.'

Elle probeerde te glimlachen, maar dat lukte niet helemaal,

niet nu de afwijzing nog zo vers was. Niet als ze zo erg gehoopt had en een moment lang een verbinding had gevoeld, een die niet nep kon zijn.

Misschien had Margot gelijk. Misschien was haar perfecte persoon daarbuiten, maar één ding was zeker: Darcy was het niet.

Tijdens hun verschrikkelijke blind date komen Elle en Darcy erachter dat ze niets met elkaar gemeen hebben, op één ding na: ze willen nooit meer met elkaar afspreken. Ze zijn te verschillend: Elle is een dromerige Twitter-astrologe die op zoek is naar haar soulmate, Darcy is een no-nonsense actuaris die van regels en punctualiteit houdt. Maar het afscheid duurt niet lang. Darcy wordt gek van haar bemoeizuchtige broer Brendon – die ook nog eens Elles nieuwe zakenpartner is – en dus vertelt ze hem dat de date perfect ging. Ze heeft Elle heel iets uit te leggen en dan doet Darcy haar een voorstel: tot oudjaarsavond doen ze alsof ze een relatie hebben.

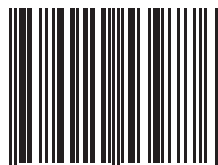
Zo houden ze tijdens de feestdagen hun opdringerige familie met relatievragen op afstand. In het nieuwe jaar hoeven ze niets meer met elkaar te maken te hebben. Prima plan, denken ze.

Maar hoelang is het toneelstukje vol te houden?

Alexandria Bellefleur is auteur van hedendaagse feelgoodromans. Ze schrijft het liefst over lieve mopperkonten en de opgewekte personages die hun leven veranderen. In *Elle & Darcy* herken je de humor van *Bridget Jones's Diary* en de romance van *Pride and Prejudice*.

Z&K

ISBN 978 90 2053 977 6 NUR 340/285

9 789020 539776

www.zomerenkeuning.nl